

[Hans Thyge Jacobsen.]

Beskrivelse har jeg angivet Kilden for. Derfor er det kun et Tegn paa den højtærede Ministers Ildeberørthed, naar han lige over for en Dokumentation ikke ved andet at sige end — ja, skal jeg kalde det Skældsord, eller hvad skal jeg kalde det?

Den højtærede Minister talte ogsaa om Dilettanteri. Jeg har gentagne Gange her erkendt, og jeg skal gerne erkende det en Gang til, at jeg naar ikke den højtærede Minister til Skulderen i Indsigt i Sociallovgivningen; men saa snart den højtærede Minister begynder at kalde mig for en Dilettant, saa ved jeg, hvor vi er henne, saa ved jeg ganske præcis, at det, jeg har sagt, er noget, som den højtærede Socialminister ikke paa hæderlig Vis kan modsige. Og jeg gentager over for den højtærede Socialminister, at hver eneste Udtalelse, jeg har fremsat i Dag, og hvert eneste Tal, jeg har nævnt, kan den højtærede Minister kontrollere Rigtigheden af, og han skal finde deres Rigtighed.

Jeg vil bede den højtærede Minister lægge Mærke til, at det, jeg i Dag har villet pege paa, er slet ikke det, som vi før har drøftet, Aarsagerne til Udgiftsstigningen, selve Socialreformens tekniske Indhold, men det, jeg har villet pege paa, er det politiske Fænomen, at man i en lovgivende Forsamling vedtager et enestaaende stort Lovkompleks med vældige Udgiftsbyrder for det offentlige, under Angivelse af bestemte Tal, som ikke blot i Dokumenterne kan ses efter, men som ved de Udtalelser, hvormed man kommenterede dem, klart og tydeligt angav een Ting, hvorimod Resultatet angiver noget ganske andet. Den højtærede Socialminister kan ikke paa nogen som helst Maade komme uden om, at i de Dage, da vi her i Tinget afholdt Trediebehandlingerne af Socialreformens forskellige Dele, stod Venstres Ordførere, saavel det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen som det ærede Medlem Hr. Krag, frem og erklærede fra denne Talerstol, at den Lovgivning, man nu iværksatte, vilde ikke komme til at betyde nogen Udgiftsstigning, men tværtimod en Besparelse.

At dette blev forstaaet af alle andre, og jeg tror ogsaa af de ærede Medlemmer selv, som, at Samfundets Udgifter til sociale Formaal ikke skulde stige ved Socialreformens Vedtagelse, det tror jeg er uimodsigteligt. Hvis man de Dage havde kunnet sige, at ingen havde Sikkerhed for, at Udgifterne ved Socialreformens Gennemførelse ikke skulde stige med f. Eks. 73 Mill. Kr., tror man saa, Partiet Venstre den 20. Maj 1933

med Glæde havde set denne Lovgivning stadfæstet? Nej, lad os nu holde os paa Jorden og til de Forhold, vi alle sammen kender saa godt.

Hvad er i det hele taget Meningen med, at Partiet Venstre her har fremsat et Forslag til Beslutning? Naturligvis, at man er blevet fuldstændig culbuteret, at man har faaet en Panik ind over sig ved Efterretningerne ikke blot om Nytaarsregningerne til Landkommunerne, men ogsaa om de springvis stærkt stigende Skatteudskrivningsprocenter i Provinsbyerne og ved Forhøjelsen i Finanslovsforlagets § 15 fra 76 Mill. Kr. til 132 Mill. Kr. Det er jo det, Partiet her faar vedtaget, ogsaa med vor Bistand, en Beslutning om at faa undersøgt: hvad er det, der her er sket? Man ved det ikke, man forstaaer det ikke.

Saa kom den højtærede Socialminister igen ind paa at sige noget om Aarsagerne. Det har jeg ikke villet ind paa i Dag, men jeg skal ikke undlade at sige, at naar den højtærede Socialminister igen i Dag siger, at den væsentligste Aarsag til denne uformodede stærke Udgiftsstigning er den stærkt stigende Arbejdsløshed, saa er det ikke rigtigt. Det er simpelt hen ikke rigtigt. Hvis jeg slaar op i den for det høje Folketing forelagte Tillægsbevillingslov, saa ser jeg under Nr. 47, at der er blevet en Mindreudgift paa en bestemt Konto under Socialministeriet, og saa læser jeg — med den højtærede Formands Tilladelse —: „Mindreudgiften paa denne Konto skyldes, at den Del af Arbejdsløshedsfondens Udgifter, hvori Statskassen deltager med indtil Halvdelen ved Dækning af Fondens Underskud, har været mindre end af Direktoratet ved Budgettets Udarbejdelse forudsat, idet navnlig Fondens Refusion af den ved Arbejdsløsheds-kassernes Fortsættelseskasser udbetalte Understøttelse kun har andraget 6,5 Mill. Kr. imod beregnet 10 Mill. Kr.“

Det er jo ogsaa noget, vi alle sammen ved ude fra det praktiske Liv, at Fortsættelseskasserne er aldeles ikke blevet nødt til at optage arbejdsløse, der har opbrugt deres Understøttelse fra selve Arbejdsløsheds-kasserne, i nær den Udstrækning, som man havde forventet. Sandheden er jo, at Arbejdsløsheden er faldet, siden man vedtog Socialreformen. Det er da ogsaa et højt mærkværdigt Synspunkt, at den højtærede Socialminister som en af Fædrene til Kanslergade-Forliget — det, som et Venstreblad kaldte det største Lovgivningsblad i vort Lands parlamentariske Historie — Gang paa Gang kommer og siger, at Kanslergade-Forliget virkede ikke noget til For-